

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 53

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 10

Τιμή συνδρομής διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος· Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος κίωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛΑ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 18 Ἰανουαρίου 1876.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Τῆ κυρία Ε. Γ.

Εἰς Ναύπλιον.

Ἐλάβομεν τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν, δι' ἧς μέμφεσθε τὸν «*Ἀσμοδαῖον*», ὅτι λησμονήσας τὴν ἀποστολὴν καὶ τὰς ἀναγνωστρίας του ἀπεβρόφθη δλόκληρος μετ' οὐρᾶς καὶ κεράτων ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, καὶ οὐδὲ γρῦ εἶπεν οὔτε περὶ θεάτρου, οὔτε περὶ βασιλικῆς χοροῦ, οὐδὲ κὰν περὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος τοῦ ἔτους 1876, τῆς ἀριζεύσεως τοῦ κύκνου τῶν Βορδιγάλων.

Δίκαια τὰ παράπονα ὑμῶν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ «*Ἀσμοδαίου*», εἰσῆλθασαν, ἐκδικούμενοι δῆθεν ἐπιδρομάς ἡμῶν εἰς τὴν πολιτικὴν, οἱ μεγαλόσχημοι καὶ βαρεῖς τοῦ τύπου ὄπλιται, «*Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων*», «*Ὁρα*», «*Αἰὼν*», «*Ἐθνικὸν Πνεῦμα*», «*Παλιγγενεσία*», οὐδὲ τοῦ «*Λαοῦ*» ἐξαιρουμένου, καὶ πάντες ἐμιλοῦσιν ὡς ἀπὸ τρίποδος περὶ τοῦ πᾶ, βοῶν, γὰ. Πρὸς τοιοῦτους κριτικούς ὄγκους εἰδειλίασεν ὁ Ἀσμοδαῖος ν' ἀντιμετωπισθῆ, φοβούμενος μὴ πλακωθῆ ὑπ' αὐτῶν ὡς κυνάριον μετ' ἄρκτων χορευόν. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ θέλετε, γεννηθῆτω τὸ θέλημα ὑμῶν.

Περὶ τοῦ βασιλικῆς χοροῦ οὐδὲν τολμῶ νὰ εἶπω, διότι τὰ ἐν αὐτῷ χορευτικὰ μετεβλήθησαν εἰς καθαρῶς πολιτικὰ ζητήματα, καὶ ὑμεῖς δὲν ἀγαπᾶτε τὴν πολιτικὴν. Ἄλλως ἵνα ἐν γνώσει ὁμιλήσω περὶ τετραχόρων καὶ vis-à-vis, εἰς ἣν ἀνεβιβάσθησαν ταῦτα περιωπῆν, δὲν ἔχω πρόχειρον οὔτε ἐγχειρίδιον συνταγματικῆς ἐρῆσεως οὔτε τὸ πόνημα τοῦ Πορφυρογεννήτου «*Administratio imperii*».

Τὰ τῆς συναυλίας τοῦ Ὁδείου ἀπηργασιώθησαν ἤδη·

ὑποθέτων ὅμως ὅτι ἔχετε ἀνελλιπείς καὶ ὠραίους ὀδόντας παραθέτω ὑμῖν τὰ ζητηθέντα παξιμάδια.

Τὸ Ὁδεῖον κατὰ τοῦτο ὑπερέχει τὸ θέατρον καὶ τὰς βασιλικὰς αἰθούσας, ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων φαίνεται κανονίσας τὰς διαστάσεις αὐτοῦ, ἀφοῦ ἔλαβεν ὡς ῥάπτῃς τὸ μέτρον τῆς παρ' ἡμῖν ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Ἐκατὸν πενήτηκοντα περίπου εἰσὶν αἱ ἐν αὐτῷ θέσεις, τὸ δὲ ἀγγελθὲν ἄσμα τῆς βορδιγαλείου ἀηδόνας, πληρώσασα αὐτὰς πάσας, μετέβαλε τὴν αἴθουσαν ἐκείνην εἰς ἀληθῆ κοινωνικὸν ἀνθῶνα.

Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ τεχνίτου, ὑπῆρχον παρ' ἡμῖν δισταγμοὶ τινες, γεννηθέντες ἐκ τούτου, ὅτι τὸ εὐτύχημα τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας καὶ τὴν παγκόσμιον φήμην του πρώτη διστάλπισεν ἡ «*Ἐφημερίς*». Πάντες δὲ ἐνθυμοῦντο ὅτι αὕτη ἔχει τὴν εἰδικότητα ν' ἀνακαλύπτῃ ἕνα καθ' ἑκάστην μέγαλον ἄνδρα, ἀγγέλλουσα ὅτε μὲν ὅτι ἀνέτειλεν ἐν Εὐρώπῃ ἐξοχὸς τις Ἑλλῆν ἀνδριαντοποιὸς, οὗ τὰ ἀριστουργήματα ἐθάμβωσαν τοὺς τεχνοκρίτας τῆς Ἑσπερίας· ὅτε δὲ ὅτι ἀπέβη εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια διάσημος φιλέλλην συγγραφεὺς, ἡ ἡσπάρθη τὴν ἐρθοδοξίαν μοναδικὸς γλωσσολόγος, οὗς πάντας ἐγνωρίσαμεν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἀλλ' ὁ ἐκ τῶν προηγουμένων δικαιολογημένος οὗτος δισταγμὸς τοῦ κοινοῦ, ἀπέβη εὐνοῦς τῷ κ. Σοφίᾳ. Ὡς σπανίως συμβαίνει νὰ εὕρισκῃ τις ἐκ πρώτης ὕψεως ἀνταξίαν τῆς φήμης τῆς γυναίκα, ἧς τὸ κάλλος κατὰ κέρρον ὑμνήθη, οὕτω κατ' ἀντίστροφον λόγον τὸ κοινὸν τοῦ Ὁδείου κατελήθη ὑπὸ χαρμωσύνου ἐκπλήξεως, εὕρεθῆν ἀπροσδοκῆτως ἀπέναντι ἀληθοῦς τεχνίτου, ἀντὶ ἐκτάκτου τινοῦ ἀνδρὸς ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ φίλη «*Ἐφημερίς*» ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ὁ Κολόμβος.

Ἀλλὰ πρὶν εὐτυχήσωμεν ν' ἀχρυσασθῶμεν τὸ γλυκὺ κελάδημα τοῦ Γερωνδίνου, εἰς πολλὰς μετεβλήθησαν τὰ ὄντα ἡμῶν δοκιμασίας. Τὰ αὐτὰ ἀποδιδόντες καὶ ἡμεῖς εἰς

τὴν ἀναγκάζουσιν νὰ γράψωμεν τὰς γραμμὰς ταύτας, θέλωμεν ἐξαντλήσει κατὰ σειράν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐσπερίδος.

Αὕτη ἤρξατο δι' ὀργανικῆς συναυλίας ἐκ τοῦ «*Ναβουχοδοσόρο*», περὶ ἧς οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν νὰ εἰπωμεν εἰμὴ τὴν κλασικὴν φράσιν τῶν συναδέλφων ἡμῶν περὶ τῶν ἐπικηδείων λόγων, ὅτι δηλ. «*ὑπῆρξε σύρτομος μὲν, ἀλλὰ Μιὰν κατὰλλῆλος*».

Ἡ κυρία Ἀλίχη Λούτχερ ἔψαλεν ἔπειτα ᾄσμα ἐκ τοῦ Ἑρνάνη μετὰ φωνῆς τοσοῦτον δροσερᾶς καὶ τοιαύτης παγετώδους ψυχρότητος, ὥστε πολλοὶ τῶν ἀκροατῶν ἐσταύρωσαν τὰ ἐπαναφῶρια αὐτῶν, ὡς εἰ διήρχετο διὰ τῆς αἰθούσης ῥεῦμα ψυχροῦ ἀέρος.

Τὸ ᾄσμα τῆς κυρίας Λούτχερ διεδέχθη θούριον ἐμβατήριον, συντεθὲν καὶ ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου κυρίου Stanca-Piano, ἑλληνιστὶ *κουραστοῦ κυμβάλου*, ὅστις ἀνδείχθη ἄξιος τοῦ ἐνόματός του ὡς τεχνίτης· περὶ δὲ τῆς ἀξίας του ὡς maestro οὐδὲν λέγομεν, διότι τὸ ὄνομά του κατέταξεν ὁ ἴδιος, ἐν τῷ προγράμματι, μετὰξὺ τῶν τοῦ Βέρδη καὶ τοῦ Γουνῶ.

Τὰ θαύματα δὲν ἀγαπῶμεν, φρονοῦντες μετὰ τοῦ Tulou, ὅτι σκόπος τῆς μουσικῆς εἶναι ἡ τέρψις καὶ οὐχὶ ἡ ἐκπλήξις τοῦ ἀκροατοῦ. Ἐν τούτοις παρετέθη ἡμῖν καὶ θαῦμα, δωδεκαετίς δηλ. παιδίσκη, παλαιάσσα ἐπὶ μίαν καὶ ἐπέκεινα ὥραν κατὰ πασῶν τῶν δυσχερειῶν τῆς κυμβαλιστικῆς δακτυλουργίας καὶ καταβαλοῦσα αὐτὰς ἐπιπόνωσιν τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ὡς ἄξιος ἀθλητῆς. Τὸ κλειδοκύμβαλον ἐστέναζεν ὑπὸ τοὺς εὐκινήτους αὐτῆς δακτύλους ὡς δαμαζόμενον θῆριον. Εἰς τὴν φιλόπονον ταύτην κόρην εὐχόμεθα ἐξ ὅλης καρδίας ἀφθόνοους μουσικὰς δάφνας, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ὄψις τῆς νέας τεχνίτιδος προοιωνίζει αὐτὰς ὅπως ἀγνάς καὶ μυρσίνης ἀμιγεῖς.

Ὅτε τέλος πάντων ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἥρωος τῆς ἐσπερίδος, τοιαύτη ἐπεκράτησε κατὰ τὴν αἰθούσαν ἀκίνησία καὶ σιγή, ὥστε ἀνεμνήσθημεν τοὺς ὠραιοὺς στίχους τοῦ εὐρυστέρου ἡμῶν ποιητοῦ

Ἐπέσανε τὰ Γιάννινα
Βαθειὰ νὰ κοιμηθῶνε. . .
Ψυχὴ δὲν ἀνασαινεὶ κτλ.

Ὁ Ὅμηρος περιέγραψε τὴν μορφήν τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἡ θεὰ αὐτῆς ἐπροξένησεν εἰς τοὺς πρεσβύτας τῆς Τρωάδος. Ἀκολουθοῦντες τὸ αὐτὸ σύστημα λέγομεν ὅτι εἰς τὸν ἀξιότιμον κ. συντάκτην τοῦ «*Λαοῦ*» τοιαύτην ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν τοῦ κ. Σορίας ἡ ὄψις, ὥστε συμβουλεύει τὴν ταχεῖαν ἀπέλασίν του ἐξ Ἀθηνῶν, φοβούμενος μὴ ἀναγκασθῶμεν, ὡς οἱ πρόγονοι ἡμῶν εἰς τοῦ Σκαμάνδρου οὕτω καὶ ἡμεῖς νὰ πλεύσωμεν εἰς τοῦ Γαρούνα τὰς ῥοὰς πρὸς ἱκανοποίησιν νέων Μενελάων. Ἀλλ' ἡ ἀνησυχία αὕτη τοῦ συναδέλφου φαίνεται ἡμῖν ὑπερβολικὴ· τὴν δὲ καθησύχασιν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς τοιοῦτου κινδύνου, εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀναλάβωμεν ἀντὶ μετριωτῶν ἀσφαλιστρῶν.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσά ἐστίν, λέγουσι, πάσης ἄλλης

πλουσιωτέρα· ἐν τούτοις πάντα αὐτῆς τὰ ἐπίθετα ἐξήντηλήθησαν ἤδη ὑπὸ τῆς δημοσιογραφίας εἰς ἀνύμνησιν τῆς φωνῆς τοῦ κ. Σορίας. Ἀποστρεφόμενοι τὴν ταυτόλογίαν, ὅσον οἱ Ἑβραῖοι τοὺς χοίρους καὶ ὁ κ. Σ. Τζιβανόπουλος τὴν γραμματικὴν, ἠθέλωμεν εὐρεθῆ εἰς μεγίστην ἀμνηχανίαν, ἂν παρ' Αἰσχύλῳ δὲν ἀνευρίσκομεν πρὸς τοῦτο ἔκφρασιν τινὰ, τὴν μόνην ἕως διαφυγοῦσαν τῶν ἡμετέρων συναδέλφων τὴν λεξιθηρίαν. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ ἀκόλουθος «*ἦχος ὄρατός*». (1)

Ἐνῶ τὸ «*Santissima Vergine*» ἔμελεν ὁ τεχνίτης, καὶ ἡμεῖς καὶ πλείστοι μεθ' ἡμῶν, ὑποπεσόντες εἰς οἶαν καὶ αἰ Θηβαῖαι παρθένου παραίσθησιν, ἐνομίσαμεν ὅτι τὴν φωνὴν αὐτοῦ βλέπομεν ἐν σχήματι φωτεινοῦ μετεώρου ἐκ τοῦ στόματος ἐκπορευομένην. Ἡ λάμψις αὕτη, ἀντανεκλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀντικρῦ τοίχου, ἐσχημάτισεν ἐκεῖ κύκλον ὡς τὸν τῆς μαγικῆς λυχνίας, καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ ἐβλεπομενεῖκονίζόμενα καὶ κινούμενα ὅσα διηγείτο ἡμῖν τοῦ ἀοιδοῦ τὸ ᾄσμα: μοναζούσας παρθένους εὐχομένας ὑπὸ τοὺς θόλους μεσαιωνικοῦ κοινοβίου· σκιάς κολαζομένων ἀνατεινούσας ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ καθαρτηρίου ἰκέτιδας χεῖρας πρὸς τὴν Παναγίαν, καὶ τέλος Μαρίαν Μαγδαληνὴν λυσικόμον ὑπὸ τὸ δένδρον τῆς ἐρήμου καὶ τόσον ὠραίαν, ὥστε ἐνώπιόν της ὠχρίασε καὶ αὐτὴ ἄλλης τινὸς ἐκεῖ παρούσης Μαρίας ἡ ζῶσα καλλονή.

Ὅτε πάλιν, κατ' ἄλλην ἐσπέραν, ἔψαλλε τὴν *Μασσαλιώτιδα* ὁ Σορίας, εἶδομεν ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ ἀστράπτουσαν τὴν κοπίδα τῆς λαίμητόμου, πέλους ἐρυθροῦς, καταπίπτοντας θρόνους, φυγάδας τυράννους, καπνίζούσας θαλαμηγούς καὶ τὸν ἀξιότιμον κ. Χοῖδαν κηρύττοντα τὴν δημοκρατίαν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων. Ἄν ἀπόλυτος μονάρχης ἦτο ὁ «*Ἀσμοδαῖος*», πρῶτον αὐτοῦ ἔργον ἦθελεν εἶναι ἡ διαταγὴ νὰ τουφεκισθῇ αὐθωρεῖ τοιοῦτος Τυρταῖος. Ἐκαστος αὐτοῦ φθόγγος ἀξίζει τέσσαρα τοῦλάχιστον φλογερὰ ἄρθρα ἐξ ἐκείνων ἅτινα διὰ τὰς χορδικὰς αὐτῆς παραλείψεις τοξεῦει ὁ «*Αἰὼν*» κατὰ τῆς βασιλείας.

Μὴ ἀγαπῶντες ὅμως τὰς ὑπερβολὰς καὶ οὔτε τὰ βάρθρα οὔτε τοὺς τοίχους ἰδόντες κινούμενους τοῦ Ὁδείου, δὲν δυνάμεθα νὰ συμερισθῶμεν τὴν γνώμην τῆς «*Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων*», καθ' ἣν ὁ κ. Σορίας ἐπραγματοποίησε τὸν ἀρχαῖον μῦθον τοῦ κινουῦντος τοῦ *Λίθου Ὁρφείου*, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ συνάδελφος ἐννοεῖ λίθους τοὺς μέχρι δακρύων καὶ θραύσεως τεσσάρων ριπιδίων συγκινηθέντας ἀκροατὰς. Ὅπως ὅποτε, πιστεύομεν ὅτι ἄνευ μυθολογίας καὶ ἐξυθρίσεως τοῦ εὐγενοῦς κοινοῦ καὶ τῆς γενναίας φρουρᾶς ἠδύνατο νὰ πλεξῆ στέφανον ἄξιον τοῦ τεχνίτου, ἀρκουμένη νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ κ. Σορίας εἶναι ὁ Δελιγεώργης τῆς μουσικῆς, ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Μεσολογγίου εἶναι τοῦ ἑλληνικοῦ βήματος ὁ Σορίας.

Οἶον ἐν τῷ Ὁδεῖῳ, τοιοῦτο μετὰ τρεῖς ἡμέρας παρετέθη εἰς τὰ ὄψα ἡμῶν καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπόσιον· ἡ

(1) «*ἦχος* δίδορκα Αἰσχ. Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας.

δὲ ἡδονὴ τῶν ἀκροατῶν ἐδιπλασιάζετο ἐκεῖ ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι, κατὰ ἄνωγος χριστιανικὴν μετουσίωσιν, ἕκαστος τοῦ αἰδοῦ λαρυγγισμὸς μετεβάλλετο εἰς ἄρτον διὰ τοῦ πεινῶντας. Τῆς περιγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων ἡμῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παραιτούμεθα, φοβούμενοι μὴ κατατάξωσι καὶ ἡμᾶς οἱ εἰδήμονες ζωολογίας ἀναγνώσται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀναμασσώντων. Τοῦτο μόνον ἀρκοῦμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπηλαύσαμεν ὅσα ἠλπίζομεν καὶ ἀπηλλάχθημεν ἀφ' ὅσα ἐφοβούμεθα. Ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου εἶχεν ὀρισθῆ εἰς δέκα φράγκα' ὡς ἐκ τούτου, καίτοι ὡς σῦκα τῆς Σμύρνης ἦσαν οἱ ἀκροαταὶ ἐστοιβασμένοι, οὐδεμία ἐπετρούγιζεν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ὀσμὴ πολυανδρίας, πολιτικῆς αἰθούσης, ἐντίμου ἐργασίας ἢ εὐγενοῦς νεολαίας· ἀλλ' ἀπεναντίας συμμιγῆς τι καὶ ἡδύπνου ἀρωμαίου καὶ γυναικείας γειτνιασεως ἐθώπευε τοὺς ῥώθωνας, ἐνῶ ἠγάλλοντο οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐνετρώφον τὰ ὦτα.

Τὸ ἄρμα τῶν θριαμβευόντων ἠκολούθει, κατ' ἐπικρατήσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθιμον, μίσθιος ἄνθρωπος, ἔργον ἔχων νὰ ὑβρίζῃ τὸν ὑπὸ πάντων ὑμνούμενον ἥρωα τῆς ἡμέρας. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνέλαβεν ἀμισθὶ ἀπέναντι τοῦ κ. Σορία ὁ νέος συντάκτης τοῦ «*Λαοῦ*». Ζητήσαντες νὰ μάθωμεν τὸ αἴτιον τῆς τοσαύτης καταφορᾶς τοῦ κυρίου τούτου κατὰ ξένου, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον γνωστὸν ἡμῖν ἐγκλημα εἶναι ὅτι ἔψαλεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, ἐπληρορήθημεν ὅτι ὁ συνάδελφος ἡμῶν εἶναι πατὴρ πέντε τέκνων, ἀνηκόντων εἰς τὸ ὠραῖον *quilon*, ἅτινα ὠρέχθησαν κάκεινα δεκαφράγκων εἰσιτηρίων. Ἐντεῦθεν προήλθε διατάραξις τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης του καὶ ἡ καταφορὰ αὐτοῦ κατὰ τοῦ εἰσάγοντος παρ' ἡμῖν ἀπαιτήσεις εἰς παραλόγους δαπάνας.

Ἴνα οὐδὲν ἐκ τῶν σοριακῶν λησμονήσω, σπεύδω νὰ προσθέσω ὅτι εἰς τὸ στήθος τοῦ κ. Σορία πρόκειται ν' ἀναρτηθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος· τοῦτο θέλει εἶναι μεγάλη τιμὴ διὰ τὸν σταυρόν.

Ἰμέτερος
«ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ».

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

ΠΥΡΑΪΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

Ἰατρικὴ ἐστὶν εἰδικὴ ζωολογία.

Μαθηματικὴ γεωγραφία ἐστὶ σύνοψις ἀστρονομικῶν ἰδεῶν.

Ψυχολογία ἐστὶ σύνοψις φυσιολογικῶν ἰδεῶν.

Ἡ βροχὴ καὶ αἱ λοιπαὶ ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαὶ ἐπιφέρουσιν ἀτομικὴν βλάβην.

Οἱ καρποὶ τῶν φυτῶν εὐκολύνουσι τὴν ἀπόλαυσιν τῆς τροφῆς.

Αἱ περὶ τὸν οὐρανὸν ἐπιστήμαι καλοῦνται ἀστρονομία, αὕτη δὲ εἶναι λίαν εὐρύχωρος.

Τὰ μέσα τοῦ ἐπιναφέρειν τὴν υγίαν ἀποτελοῦσι τὴν ἱατρολογίαν.

Διὰ τῆς σπουδῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ὁ ἄνθρωπος ἀναπτύσσει τὸ λογικόν του, τελειοποιεῖ τὰ κοινωνικὰ ἔργα, διευκολύνει τὰς ἀνάγκας του καὶ ζῆ βίον ἐξέχοντα τῶν ἀλόγων ζώων.

Διὰ τῆς σπουδῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἕκαστος καταλαμβάνει ὅτι δὲν ὑπάρχουσι φαντάσματα, νηρηίδες καὶ ἄλλα ὅμοια κακοποιὰ γεννήματα πεπλανημένους φαντασίας νοός.

(Ἐκ τοῦ προλόγου τῆς *Φυσικῆς*.)

Ξ . . .

Ἐξέκορα τῆ 30 Δεκεμβρίου 1875.

Εἰς Συναναστροφὴν τινα ἤκουσα μίαν ὀμιλίαν ἧτις μοῦ ἐφάνη διὰ τὸ πρωτότυπὸν τῆς ἀξίας νὰ γραφῆ εἰς τὰ ἀνεμομαζώματά σας.

«Νέος τις στελλόμενος παρὰ τῆς μητρὸς του δις τῆς ἡμέρας νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, περὶ τῆς υγείας πασχούσης φίλης τῆς, βαρυνόμενος δὲ δις τῆς ἡμέρας νὰ πηγαίῃ διὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, παρεκάλεσε τὴν θεραπεινίδα (ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὴν πρωτὴν πληροφορίαν, ὅτι ἡ Κυρία τῆς εἶναι καλλίτερα,) νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴν ἐσπερινὴν συνάμα πληροφορίαν πῶς θὰ ἦναι!

E. Z. K.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν πολλῶν συνδρομητῶν, ἐπιθυμούντων νὰ ἔχωσιν ὀλόκληρον ἀπ' ἀρχῆς συλλογὴν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, ἐσχηματίσθησαν, διὰ τῆς μετατυπώσεως τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ὀλίγα τινὰ πλήρη σῶματα τοῦ «*Ἀσμοδαίου*», ἅτινα δεθέντα εἰς τόμον ἐξ εικοσιεξ τυπογραφικῶν φύλλων πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ἀντὶ Δρ. 14 ἕκαστον, ὡς καὶ χωριστὰ φύλλα διὰ συμπλήρωσιν συλλογῆς πρὸς λεπτ. 25 ἕκαστον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἰπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.